

Kerék-Bárczy Szabolcs:

Benső teljességünk feltárása

A Karácsony várása minden családban, minden közösségben különféle hagyományokhoz, rítusokhoz kötődik. Vannak, akiknél az adventi készülődés esténkénti gyertyafényes elmélkedést, esetleg közös éneklést vagy zenehallgatást jelent, van, ahol a nagyobb család és a barátok látogatnak egymáshoz. Ki-ki így vagy úgy jut el a Szentestéig, de valahogy mindenki felkészül az ünnepre. Érezzük, hogy a Karácsony nem egy a sok ünnep közül. Nem véletlen, hogy ilyenkor az anyagi énkünk is jobban nekiveselkedik: ekkor vásároljuk a legtöbb ajándékot, költjük a legtöbb pénzt. Vagyis súlyt adunk az ünnepnek lelki és anyagi értelemben egyaránt.

Vajon van-e helyes felkészülés, s mi az Advent Krisztus-várásának legértelmesebb módja? A kiváló író, Czákó Gábor most megjelent Titkos könyv-ében így ír a Jézushoz látogató tanítványokról: „Lénye sugárzásában föltárult előttük benső teljességük. Az, hogy Isten otthona nem körülöttük, nem az alvilágban, vagy a mennyben, szóval nem a születés előtti, vagy halál utáni létben, hanem öbennük van. Ez az életnek a legmélyebb értelme, hogy nem a két létszakasz közötti örömmel, kísértésekkel, titkokkal és szenvedésekkel teli kitérő. Az itt és a túlán, a múlt, a most és az eljövendő egy, mert Isten otthona az ő otthonuk is, és ők is az Úrban laknak.” Legjobban a megtestesülés után, vagyis Isten földre szállását követően érthetjük meg magának az isteni műnek az értelmét, amely létezésünk legfőbb titka is. S ugyanígy: a megtestesülés tükörképe mi magunk vagyunk, vagyis a bennünk lévő, Istennek otthont adó lélek.

Mi mással készülhetnénk fel legjobban a Megváltó érkezésére, pontosabban az Ő megszületése misztériumának újbóli átélésére, mint a bennünk lévő tükörbe való tekintéssel? Természetesen minden olyan külső körülmény fontos, amelyet azért alakítunk ki magunk körül, hogy a befelé tekintés, vagyis Isten lakásának körbe-körbejárása könnyebb legyen, hogy el tudjunk hacsak egy rövid időre is, teljesen szakadni a hétköznapi gondoktól. Ahhoz, hogy ne rettenjünk meg tükörképünkől, elsősorban arra van szükségünk, amiről Pilinszky János ír, alázatra: „A megtestesült Istennel csak alázatban találkozunk. A mindenségnek az alázat a legfőbb morális formája.” Vagyis a Jóval való szembenézés egyfajta kiüresedést feltételez, minden kolonc és teher lehántását, amely a lelkünket és életünket béklyóban tartja. Ehhez az alázat vezet el, amely képes segítségül hívni Istent, alárendelni magunkat teljesen annak, akinek otthonában vagyunk. Mégsem hivatkozhatunk arra, hogy már megérkeztünk, hiszen a bennünk lévő Isten-otthont állandóan magunkkal visszük, ha már egyszer bennünk van. Nem hivatkozhatunk erre, mert a lélek kapujától nagyon nagy út vezet annak belsejéig, így bőven van módunk és szükségünk arra, hogy lelkünkben folytonosan, fáradhatatlanul keressük, hívogassuk Istent.

Fordítsunk időt az Advent során ennek a belső útnak a megjárására, hogy mind teljesebben ismerhessük meg közös otthonunkat.

Megjelent az Amerikai Magyar Hírlap 2004. évi karácsonyi számában